

將 魁

สงคราม
พิชิตปฐวี

เจ็ดสีทอง
แต่ง
แนว

31

Mao Ni เขียน ชัยยศบรรพต แปล

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 31

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรจนาแปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 31

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2563-5

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเตอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เมื่อซังซังไม่ยอมไม่ด่าแล้วก็ยังเป็นซังซังอยู่ใหม่ เมื่อซังซังไม่รักนายน้อยของนางแล้ว ซังซังยังใช้สาวใช้แห่งร้านเหล้าปีใจคนเดิมอยู่หรือเปล่า ตอนนี้ดูเหมือนเรื่องราวจะดำเนินไปตามนี้ บัดลึกลับนางเอกของเรื่องจะเป็นยังไงต่อไปก็ต้องดูแล้วล่ะว่า 'แผนการ' ของหนึ่งเซวียจะสำเร็จหรือไม่

หนึ่งเซวียมาอยู่ที่อาศรมเทพเพื่อดำเนินการตามแผน แต่ก็ต้องเจอเรื่องนอกแผนเพราะเจ้าอ้วนนำตายตันถูกจับมา และกำลังจะถูกเผาตายในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว ถึงแม้หนึ่งเซวียจะไม่สามารถตัดดอกท้อทั้งเขาเถาซานได้อย่างจอมปราษฎ์ แต่เพื่อช่วยสหายรัก ทำอะไรได้แค่ไหนก็ต้องทำแล้วล่ะ!

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์พรีคส์

บทที่ 1

หน้าดอกไม้ได้แสงจันทร์

ยามวิกาลเงียบสงัด เจ้าดำรงภัตบริหารเทพแสงสว่าง ไม่กล้าร้องฮือ
แต่ระบัดศีรษะอย่างมีความสุข เสียงวิ่งถี่กระชั้นแผ่วเบา แฉกคอที่เปียก
น้ำค้างพลิวไสวตามสายลม

ทันใดนั้นมันรู้สึกว่ามีคนกำลังมอง มันจึงหันไปมองอย่างงงงัน
พอเห็นเงาร่างสูงใหญ่ในส่วนลึกของวิหาร เหนือพลันแตกพลัดออกมา
ชะล้างน้ำค้างบนตัวไปจนหมด

ซึ่งซึ่งไม่ได้ลงโทษที่มันไม่จงรักภักดี เพียงเดินมือไพล่หลังไปยัง
ราวระเบียงหลังวิหาร หนึ่งเงียบมองชายหนุ่มที่ร่วงลงจากหน้าผาซ้ำๆ
ราวกับใบไม้

ในช่วงไม่กี่คืนที่ผ่านมาล้วนมีเมฆบดบังดวงจันทร์ สีของเทือกเขา
ที่ทอดยาวในแคว้นเทพซีหลังดูเข้มขึ้น อีกทั้งเงียบสงบมาก มีเพียง
หน้าผาเบื้องล่างวิหารเท่านั้นที่มีเสียงเบาๆ ดังขึ้นเป็นครั้งคราว

นอกจากนางแล้วไม่มีใครได้ยินเสียงเหล่านี้

ตั้งแต่นั้นแรกนางก็ยืนที่ราวระเบียงมองภาพนี้อยู่เงียบๆ นางเห็น

มันกระโดดจากตงตันท้อไปยังหน้าผา เห็นมันร่วงลงและป็นขึ้นมา
อย่างลำบากลำบาก เห็นมันรอรออยู่ที่ทางตะวันออกของคอกม้าทุกคืน
และเห็นมันรีบกลับไปยังเชิงเขาก่อนฟ้าสว่าง

นางไม่ได้ทำสิ่งใด เพียงมองเสียบๆ อยู่อย่างนั้น จนกระทั่งคืนนี้
เวลานั้น นางเห็นชายผู้นั้นเงหน้ามองวิหารที่ตนอยู่

นางรู้ว่ามันกำลังมองตน นางรู้ว่ามันมองไม่เห็นตน แต่นาง
มองเห็นสิ่งที่อยู่ในดวงตามัน สิ่งที่อยู่ในดวงตาชายผู้นั้นเรียกว่า
'มุงไผ่คะนึง'* ไม่ใช่การขจัดตัดขาดจากความคิดทั้งปวง แต่เป็น
การส่งความคิดไปยังที่ใดที่หนึ่ง หรือกล่าวอีกอย่างได้ว่ามันกำลัง
ส่งความนึกคิดของมันมายังวิหารเทพแสงสว่าง

นางคือคนที่มันคิดถึง แต่นางคือเฮาเทียน มนุษย์ที่เป็นเยี่ยง
มดปลวกไม่มีสิทธิ์คิดถึงนาง นางจึงคิดว่านี่เป็นการไม่เคารพตน
อย่างมาก ถึงขั้นควรเรียกว่าการลบหลู่

ความเกลียดชังและความโกรธในจิตสำนึกของนางระเบิดออกมา
อีกครั้ง

เช่นเดียวกับความคิดถึงในดวงตาของชายผู้นั้นที่ระเบิดออกมา
ลมพายุซึ่งเกิดขึ้นในทะเลแคว้นซ่งที่ห่างออกไปไกลนับพันลี้
พัดหิวตหวิวผ่านหนทางยาวไกลมายังแคว้นเทพ พัดเมฆบนฟ้ายาม
ราตรีจนสิ้นไหวเหมือนใยฝ้ายบนปลายเชือกที่ราวกับจะฉีกขาดได้
ทุกเมื่อ

ดอกท้อทั่วภูเขากลูกพุดกระเพื่อม ไม่รู้มีกลีบดอกมากน้อยเท่าใด
ที่ต้องปลิดปลิว ยอดวิหารที่ทำจากหยกและทองคำของหมู่วิหาร

* 'มุงไผ่คะนึง' กับ 'ขจัดนิวรรณ' สามารถใช้ภาษาจีนตัวเดียวกันมาสื่อความ คือคำว่า 'ชวีเนียน (去念)'
โดย 'ชวี' แปลได้สองความหมาย หนึ่งคือกำจัดทิ้งไป อีกความหมายคือไปยัง หรือมุ่งไป ส่วน 'เนียน'
หมายถึงความคิดถึง ซึ่งเป็นบ่อเกิดของนิวรรณอันเป็นเครื่องกั้นจิตจากความสงบ

บนเขาเถาซานเริ่มร้องครวญครางราวเสียงร้องของภูตผี

วิหารเทพแสงสว่างอยู่ไกลถึงยอดเขา ไม่ว่าจะสายตาของหญิงเซวียจะดูอย่างไรก็ไม่มองไม่ชัด หรือต่อให้มองชัดก็ไม่เห็นทางเห็นสตรีร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงราวระเบียง อีกทั้งในจินตนาการของมัน ถ้าหากมันเป็นเจ้าหลัว* อะไรนั่น และหน้าผาคือเบื้องล่างของระเบียง เช่นนั้นหญิงสาวตรงราวระเบียงก็ควรผิวดำและผอมบอบบาง

มันมองที่นั่นพลางยิ้ม เก็บความคิดถึงและความสงสัยในโชคชะตาเข้าไปในส่วนลึกของห้วงแห่งความนึกคิดจนหมด เมื่อใจสงบก็ได้น้ำผาลงไปเบื้องล่าง

ทันใดนั้นลมภูเขาที่รุนแรงซึ่งมีกลิ่นของทะเลก็พัดหวิดหวิดลงมาจากฟ้าปะทะร่างมันอย่างแรง ใบหน้ามันสัมผัสได้ถึงความหนาวเย็นและเปียกชื้น เมื่อรวมกับสายตาคู่นั้นที่มันสัมผัสได้เลื่อนรางก่อนหน้านี้ 'ห้วงผาถนนวนิ่ง' อันสงบว่างเปล่าของมันก็พังทลายลงทันที

ห้วงผาถนนวนิ่งหายไป มุทราที่หญิงเซวียให้อยู่ยอมคลายออกที่นำกลิ้งกว่านั้นคือในช่วงคืบขั้นนี้ไม่ว่ามันจะเยือกเย็นสุขุมเพียงใดหรือถึงขั้นเข้าสู่ห้วงผาถนนวนิ่งได้อีกครั้ง แต่สองมือก็ไม่อาจประกบมุทราได้แล้ว

ลมหอบนี้หนาวเย็นและรุนแรงมากจริงๆ พัดหวิดหวิดอย่างบ้าคลั่งล้อมตัวมัน ทุกครั้งที่มันจะประกบมุทรา มุทราจะถูกพัดให้แยกออก

มุทราของนิกายพุทธใช้ไม่ได้ผล หญิงเซวียถูกตัดขาดจากผืนผาแล้วถูกพัดลงสู่เบื้องล่าง เวลานี้ไม่เหมือนโบไม้ แต่เหมือนก้อนหิน

* หมายถึงโรเมโอ ตัวละครในผลงานประพันธ์ของวิลเลียม เชกสเปียร์ เรื่อง 'โรเมโอและจูเลียต' (Romeo and Juliet)

เสียมากกว่า

สภาวะการร่วงลงข้างล่างครั้งนี้มากกว่าครั้งอื่นไกลในคืนแรก เพียงชั่วอึดใจก็ร่วงลงมาหลายร้อยจั้ง ทั้งร่วงเร็วขึ้นเรื่อยๆ

เจ้าเทียนไม่สนใจหนึ่งเซวียแล้ว เพราะอีกครู่มันอาจถูกเหยี่ยมผา กระแทกออก สองมือไม่มีที่ให้ยึดจับอีก จากนั้นร่วงทะลุหมอกหนา จนกระแทกพื้นตายคาที่

แต่ก่อนจะอัปจนหนทางหนึ่งเซวียทำบางสิ่งอย่างรวดเร็วและเด็ดขาด มันระเบิดลมปราณสุดไพศาลออกมาสุดแรงเกิด ที่มสองมือไปเบื้องหน้าอย่างแรงเหมือนดาบสองเล่มแทงเข้าไปในผนังผาอย่างดูดน!

ฉีกๆ!

แขนทั้งสองที่แข็งประดุจเหล็กฝ่าหินผาจนเกิดรอยแตกยาว ประมาณสองจั้ง จนกระทั่งสภาวะการร่วงลงข้างล่างหยุดชะงัก ทำให้มันหยุดอยู่กลางหน้าผา

หนึ่งเซวียยังไม่พ้นจากสถานการณ์คับขัน แม้ตอนนี้จับหน้าผาได้มั่นคงแล้ว แต่ยังไม่อาจเข้าสู่ห้วงอาณาเขตเริ่มโจมตีดวงตาและห้วงแห่งความนึกคิดของมัน มันได้แต่ทนอาการปวดแปลบในดวงตาและคลื่นขนาดใหญ่ในห้วงแห่งความนึกคิด เกาะหน้าผาที่เย็นเยือกไว้อย่างสุดกำลัง

ต่อมาเรื่องที่แปลกประหลาดกว่าก็เกิดขึ้น พลังหลายสายที่มันเคยสัมผัสได้ในหมอกหนาบริเวณหน้าผากลางเขาเลื้อยมาเหมือนอสรพิษเข้าปกคลุมร่างกายมันอย่างรวดเร็ว

หนึ่งเซวียทนความเจ็บปวดในห้วงแห่งความนึกคิด ปล่อยพลังจิตไปสัมผัสพลังเหล่านั้น แต่ก็ไม่อาจรู้ได้อย่างชัดเจนว่าพลังเหล่านั้น

คืออะไร เวลาองด้วยตาเปล่าจะเห็นเป็นหมอกเส้นๆ เท่านั้น

หมอกเหล่านี้หมุนวนอยู่บริเวณหน้าผาทำหน้าที่ปิดกั้นศาลามืด ต้องไม่ใช่หมอกธรรมดาอย่างแน่นอน พวกมันแทรกซึมเข้าไปในเสื้อผ้า หนึ่งเขวีย จากนั้นซึมต่อเข้าไปในร่างกาย แม้ไม่มีโลหิตไหลออกมา แต่มันกลับรู้สึกได้ถึงกรถูกเชือดเฉือนที่เจ็บปวดและชัดเจน หลังจากหมอกแทรกซึมเข้ามา มันก็รู้สึกราวกับว่าตนกำลังถูกมีดนับหมื่นเล่ม เชือดเฉือนไม่หยุดยั้ง

เวลานี้หนึ่งเขวียรู้สึกเคารพนับถือเจ้าอารามอย่างที่สุด เพราะตอนนี้มันรู้แล้วว่าการถูกมีดนับพันนับหมื่นเชือดเฉือนนั้นรู้สึกอย่างไรและเจ็บปวดขนาดไหน

เรื่องที่เกิดขึ้นตามมายังเป็นเรื่องไม่คาดฝัน หลังจากสองมือของมันแทงเข้าไปในผนังผา หน้าผาที่ไม่เคยลั่นสะเทือนมานับหมื่นปี พลันลั่นสะเทือน

ไม่มีใครเห็นการลั่นสะเทือนของหน้าผาได้ แม้แต่หนึ่งเขวียที่อยู่ใกล้เพียงซอกก็มองไม่เห็น ไม่มีใครได้ยินเสียงหน้าผาลั่นสะเทือนได้ แม้แต่หูของหนึ่งเขวียก็ไม่ได้ยิน แต่ใจของมันได้ยิน

หน้าผาลั่นสะเทือนเป็นจังหวะซ้ำๆ การลั่นสะเทือนนี้ถ่ายทอดสู่ร่างกายแล้วถ่ายทอดสู่ห้วงแห่งความนึกคิด สุดท้ายถ่ายทอดสู่หัวใจ มันผ่านสองมือที่แทงอยู่ในผนังผา

ร่างของหนึ่งเขวียลั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุม เสื้อผ้าลั่นไหว จนเกิดเงาลวดตา ในห้วงแห่งความนึกคิดเหมือนเกิดแผ่นดินไหว และคลื่นทะเลที่รุนแรง ที่น่ากลัวที่สุดคือหัวใจมันเต้นตึ๊งตังราวกับจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

หน้าผาเปลี่ยนเป็นกลองรบขนาดใหญ่ที่ลั่นสะเทือนโดยไร้เสียง

ท่ามกลางฟ้าดิน หนึ่งในเข็มนาบติดอยู่บนหน้ากลอง ไม่ว่าจะเหมือน
ใบไม้ร่วงหรือก้อนศิลาล้นกำลังจะถูกกลองรบใบนี้กระแทกจนใกล้แตก
เป็นเสี่ยงทั้งกายใจ

หน้าผาซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลามีตมมีค่ายกกลสองชุด หนึ่งชื่อ
'กระทบเนตร' อีกหนึ่งชื่อ 'กระเทือนใจ' เมื่อรวมกันก็สามารถทำให้
ผู้บุกรุกทั้งหลายกระทบเนตรกระเทือนใจจนตาย

ยามนี้หนึ่งเข็มารู้สึกเหมือนมีมีดนับหมื่นเล่มกำลังทิ่มแทงดวงตา
ไม่หยุด ทั้งมีกลองนับหมื่นใบตีระรัวอยู่ในร่างกาย หัวใจอาจแตกสลาย
ได้ทุกเมื่อ

ถ้าไม่ได้ประสบการณ์หลายคืนที่ผ่านมา มันคงยืนหยัดมาถึงตอนนี้
ไม่ได้แน่ๆ ถ้าไม่ใช่เพราะร่างกายถูกฝึกจนแข็งแกร่งราวเหล็กกล้า
ทั้งนอกใน มันคงกระอักเลือดตายไปนานแล้ว

แม้เป็นเช่นนี้ใบหน้ามันยังคงขาวซีด เจ็บปวดจนเกินพรรณนา
แต่สิ่งที่ทำให้มันรู้สึกรับไม่ไหวจริงๆ คือหมอกเป็นเส้นๆ ที่หมุนวนอยู่
ทั้งนอกและในร่างกายมัน

หมอกเหล่านี้ไม่ได้ก่อตัวจากพลังปฐมของฟ้าดิน แต่เป็นการใช้
เคล็ดวิชาระดับสุดยอดของนิกายเต๋าหลอมความแค้นของพวกนักโทษ
ที่ตายอยู่ในศาลามีตมนับหมื่นปีให้เป็นค่ายกลเฝ้าศาลามีตม

นักโทษที่มีคุณสมบัติถูกขังในศาลามีตมโดยมากเป็นยอดฝีมือ
ที่มีด้านฉานสูง พลังจิตก่อนตายของพวกมันแข็งแกร่งเท่าใด ความ
อาฆาตแค้นของพวกมันก็น่ากลัวเท่านั้น หลังสิ้นลมหายใจทั้งพลังจิต
และความอาฆาตผสมผสานเข้าด้วยกันแล้วถูกค่ายกลของนิกายเต๋า
หลอมรวม หมอกแต่ละสายเต็มไปด้วยคมมีดแห่งความดั่งแค้นและ
ทุกข์ทรมานซึ่งมีอานุภาพรุนแรงอย่างสุดประมาณ ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจ

ซึ่งบุคคลระดับเว่ยกวงหมิงไว้ได้ถึงสิบกว่าปี

แม้พลังจิตของหญิงเซวียกกล้าแข็งถึงขั้นยืนหยัดภายใต้ความเจ็บปวดของค่ายกผลกระทบเนตรกระเทือนใจได้ แต่ก็ไม่อาจทนทานต่อการตัดเงื่อนไขของคมมีดแห่งความเคียดแค้นสุดศศานับได้ เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่ใช่เจ้าอารมณ์ผู้เป็นหนึ่งในได้ห้ำ

หัวใจมันเต้นเร็วขึ้นเรื่อยๆ หน้าผาเบื้องหน้ามันขมุกขมัวมากยิ่งขึ้นเลือดที่ไหลซึมออกจากมุมปากก็มากขึ้นตาม สติสัมปชัญญะของมันพร่าเลือน แต่ความเจ็บปวดกลับชัดเจนยิ่งนัก

มันทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

ตอนที่มันกำลังจะปล่อยมือยอมตกล้มหน้าผาตายเพื่อให้รอดพ้นจากค่ายกและหมอกหนาที่นำพรันพรึง รู่ๆ ก็มีแสงสว่างจ้าปรากฏขึ้นเบื้องหน้ามัน

มันคิดว่าตนเกิดอาการประสาทหลอน ทว่าครู่ต่อมาจึงรู้ว่ามันไม่ได้ประสาทหลอน หน้าผาเบื้องหน้าที่มีดมนและหนาวเย็นสว่างจ้าขึ้นจริงๆ

เมฆบนฟ้าเหนือเขาเถาซานถูกพายุที่พัดมาจากทะเลอันห่างไกลนับพันลี้พัดจนกระจายตัว เผยให้เห็นดวงจันทร์ที่อยู่ในสภาพเต็มดวงพอดี แสงจันทร์สีเงินยวงสาดส่องลงมายังภูเขา ส่องลงบนหน้าผารวมถึงบนร่างกายมัน

วิมระเบียงของวิหารแสงสว่าง ชั่งชั่งยื่นมือไปหลังมองดวงจันทร์อยู่ใบหน้าที่ธรรมดาสามีญค่อนข้างขาวซีด ไม่รู้เป็นเพราะร่างมนุษย์อันอ่อนแอหรือสาเหตุอื่น

แสงจันทร์ไม่มีความร้อนเหมือนอย่างแสงตะวัน แต่เมื่อส่องลงบนร่างหญิงเซวีย มันกลับรู้สึกอบอุ่นตั้งแต่ภายนอกไปจนถึงภายใน

แม้แต่หัวใจที่เต้นตึงตังก็สงบลงมาก

หมอกหนาที่ห่มนวลบริเวณหน้าผาถูกแสงจันทร์ขับไล่ไป หนึ่งเขวียอาศัยโอกาส เพียงชั่วขณะนี้เฟ่งสมาธิเข้าสู่ห้องฌานแฉ่งหนึ่งอีกครั้ง มือซ้ายใช้ช้อนถ้วยมูทราขจัดนิเวศน์เตรียมจะหนีไป

ทันใดนั้นมันพลันเหลือบไปเห็นหน้าต่างศิลาที่อยู่ข้างๆ

วันนั้นมันเห็นหน้าต่างศิลาบานนี้จากริมหน้าผาฝั่งตรงข้าม เพียงแต่หน้าผามีหมอกหนาห่มนวลเป็นครั้งคราว ทั้งมีค้ายกลบดับบัง มันจึงไม่ได้มองสำรวจอย่างละเอียด ยามนี้หมอกหนาถูกแสงจันทร์ขับไล่ไป มันเข้าสู่ห้องฌานแฉ่งหนึ่งได้อีกครั้ง จึงเห็นหน้าต่างศิลารวมถึงคนที่อยู่ข้างใน

ในเวลาเช่นนี้ที่จริงแล้วหนึ่งเขวียควรชวยโอกาสรีบหนีไปจากหน้าผาที่นั่น ทว่าพอเห็นหน้าต่างศิลามันก็รู้ว่าตนไม่อาจจากไป

เพราะคนในหน้าต่างศิลาคือชายหนุ่มร่างอ้วน

คนผู้นี้เดิมทีซุบผอมลงบ้างแล้ว แต่ไม่รู้ว่าใช่หรือไม่ที่อาหารในศาลามีตรสชาติไม่เลว มันจึงอ้วนขึ้นมากอีกครั้ง

มันเองก็เห็นหนึ่งเขวียที่อยู่นอกหน้าต่าง ตกใจจนพูดไม่ออก

ดวงตายังใสซื่อบริสุทธิ์ดุจเดิม สีหน้ายังน่ารักน่าสนนิทสนม ยามตกใจยังเหมือนสมัยก่อน อ้าปากกว้างเสียดจนสามารถยัดหมัดของดังเสียวถึงเข้าไปได้

หนึ่งเขวียคิดไม่ถึงถึงเลยจริงๆ ว่าจะได้เห็นใบหน้าอ้วนฉูแต่นามองของเงินผีผีที่นี้ หนึ่งเขวียและบรรดาศิษย์ที่ที่สถานศึกษาล้วนคิดว่าเงินผีผีพาเจ้าอารามกลับอารามจื่อโล่วไปแล้ว ใครจะคิดว่ามันถูกขังอยู่ที่นี้ กลายเป็นนักโทษในศาลามีตของอารามเทพ

เงินผีผีก็คิดไม่ถึงเช่นกันว่านอกหน้าต่างศิลาที่ทัศนียภาพไม่เคย

เปลี่ยนแปลงจะได้เห็นใบหน้าท่าบุบตึของหญิงเซวียผ่านแสงตะเกียง
เงินผีเสื้อเหมือนที่มื้ท้อ แต่ที่จริงฉลาดหลักแหลม มันคำนวณได้แต่แรก
แล้วว่าหญิงเซวียต้องกลายเป็นนักโทษของจางอันแน่นอน คิดไม่ถึงว่า
อีกฝ่ายจะชั่วถูกกล้าถึงขนาดกล้ามาอาศรมเทพ ทั้งยังปรากฏตัวอยู่
เบื้องหน้าตนด้วย

นี่เป็นการจากลาเพื่อพานพบใหม่ที่ใครก็คาดไม่ถึง ศิษย์พี่
ศิษย์น้องตะลึงลานมองหน้ากันและกันอยู่นานผ่านหน้าต่างศิลา
จากนั้นก็หัวเราะฮาๆ

ในห้องซึ่งมีสิ่งของจัดวางอย่างเรียบง่าย มีเพียงเตียงหนึ่งเตียง
และของใช้เพียงเล็กน้อย หญิงเซวียมองเข้าไปด้านใน พอเห็นว่า
แห่งสะอาดไม่มีคราบเลือด ทั้งบนโต๊ะตัวเล็กมีอาหารและน้ำวางอยู่
จึงค่อยคลายใจลงบ้าง

จากนั้นมันเริ่มสำรวจหน้าต่างศิลา แม้การพบกันครั้งนี้จะทันหัน
ไปหน่อย สถานศึกษาไม่รู้เลยว่าเงินผีเสื้อถูกขังอยู่ในศาลามีต จึงไม่ได้
เตรียมแผนใดๆ ไว้ แต่ในเมื่อได้พบแล้วยังมีสิ่งใดต้องลงเล มัน
ไม่ได้ระตรองแม้สักนิดก็จะช่วยเงินผีเสื้อออกจากศาลามีตให้ได้

หลังการสำรวจสี่หน้ามันพลันเคร่งขรึม ไม่ใช่เพราะหมอกหนา
ที่ถูกแสงจันทร์ไล่ไปเริ่มตัดเงอร่างกายมันอีกรอบ แต่เป็นเพราะ
มันพบว่าความช่วยเหลือเงินผีเสื้อนั้นทำได้ยากจริงๆ

หน้าต่างศิลาเล็กมาก มองจากข้างในออกมาข้างนอกเห็นได้เพียง
ท้องฟ้า แม้แต่คนที่ตัวใหญ่ล็กหน่อยก็บินเข้าไปไม่ได้แล้ว หากจะช่วย
เงินผีเสื้อออกจากห้องซึ่งต้องจับหน้าต่างศิลาให้ใหญ่ขึ้น ทว่าตอนที่
มันยื่นมือเข้าไปมีอกลับถูกขวางกั้น มันค่อนข้างแตกตื่นเมื่อพบว่า
หน้าผาแห่งนี้รวมกันเป็นผืนเดียว หน้าต่างศิลาคือรูของหน้าผาที่

ถูกเจาะ ถ้าหนึ่งเขวียจะจัดหน้าต่างศิลาให้ใหญ่ขึ้นก็เท่ากับต้องจัดหน้าผาทั้งผืน ซึ่งค่ายกลอันร้ายกาจที่ซ่อนอยู่ในภูเขาอาจกลายเป็นกรงขังขังมันไว้ด้วย แล้วแบบนี้จะช่วยเหลือเงินผีได้อย่างไร

เคล็ดวิชาของอาศรมเทพร้ายกาจขนาดนี้ นอกจากบุคคลระดับจอมปราษฎ์แล้ว ใครกันจะจัดเขาเถาซานที่มีชายยันต์ซ่อนอยู่มากมายได้ แม้แต่เว่ยกวงหมิงที่หนีจากศาลามีตได้สำเร็จเป็นคนแรกนับแต่อดีตกาลที่ผ่านมาก็ยังไม่กล้าเพื่อผืนว่าจะจัดหน้าต่างศิลา แต่เลือกทำลายรั้วไม้ที่อยู่เบื้องหน้าตน

หนึ่งเขวียเอ่ยว่า

"ดูแล้วเจ้าคงต้องอยู่ข้างในอีกสักสองวัน ข้าจะคิดหาวิธีดู"

เงินผียี่นงอยู่ริมหน้าต่าง ไม่มีการตอบสนอง

หนึ่งเขวียจึงนึกขึ้นได้ว่าเมื่อครั้งที่ทั้งคู่มองหน้ากันแล้วหัวเราะ มันไม่ได้ยินเสียงของเงินผี พลันนึกถึงความเป็นไปได้อย่างหนึ่ง จึงลากเสียงถามซ้ำๆ ว่า

"ไม่ได้ยินใช่ไหม"

เงินผีฝ่ออ่านปากมันแล้วพยักหน้า จากนั้นพูดอะไรบางอย่าง หนึ่งเขวียอ่านปากมันได้ความว่านอกจากแสงแล้วไม่มีสิ่งใดเข้ามาในหน้าต่างบานนี้ได้

หนึ่งเขวียครุ่นคิดแล้วกำลังจะพูดบางอย่าง เงินผีพลันมีสีหน้าร้อนรน เอ่ยปากพูดไม่หยุด

หนึ่งเขวียอ่านปากออกว่าเป็นชื่อของซังซังและถึงเสียถึง มันรู้ว่าเงินผีฝ่อยากบอกอะไร จึงพยักหน้าเป็นนัยให้รู้ว่าตนรู้เรื่องซังซังแล้ว จากนั้นบอกมันว่าถึงเสียถึงอยู่ที่ภูเขาหลังสถานศึกษา ไม่ต้องกังวล

แสงจันทร์ส่องฉายลงมายังหน้าผา ส่องลงมายังร่างของหนึ่งเขวีย

มีบ้างที่ส่องผ่านช่องหน้าต่างแคบๆ เข้าไปยังใบหน้าของเงินผีผี ทั้งสองคนสนทนากันแบบไม่ใช่เสียง

"รอข้าช่วยเจ้าออกไป"

หนึ่งเขี่ยเอ่ยพลางมองตาเงินผีผี มันพูดซ้ำมาก ทั้งทำปาก ออกเสียงอย่างแม่นยำเพื่อให้แน่ใจว่าเงินผีผีสามารถอ่านออกทุกคำ ที่ตนพูด และรับรู้ถึงการตัดสินใจของตน

เงินผีผีมองมันนิ่ง จู่ๆ ก็หัวเราะแล้วส่ายหน้า

หนึ่งเขี่ยเห็นมันหัวเราะจึงขู่นิ้วกลางให้

"ตอนนี้เจ้าเป็นนักโทษนอกจากรอข้ามาช่วยแล้วไม่มีสิทธิ์เลือกใดๆ"

กล่าวจบมันมองนิ้วกลางของตนที่อาบแสงจันทร์ พลันคิดในใจว่า ข้าเหลือเพียงมูทราตั้งจิตในมือขวา แต่ยังไม่ปลอดภัยอยู่บนหน้าผาเช่นนี้ ได้อย่างไร

บนหน้าผาได้แสงจันทร์ การที่หนึ่งเขี่ยพยายามยื่นมือเข้าไป ในหน้าต่างศิลาเป็นการทำผิดข้อห้ามของศาลามืด อาศรมเทพรู้แล้วว่า มีคนเข้าใกล้ศาลามืดจึงเริ่มตื่นตัว บนลานหน้าผาส้อมแห่งเขาเถาซาน เต็มไปด้วยเงาร่างของผู้ดูแลชุดดำหน่วยพิทักษ์ฯ เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่มีการตรวจสอบไปถึงเทียนอวี่่วนที่อยู่บริเวณเชิงเขา

หนึ่งเขี่ยไม่กังวลว่าพวกมันจะตรวจสอบมาถึงตน ดงต้นท้อ กลางเขาเป็นเกราะกำบังที่ดีที่สุด ขอเพียงอาศรมเทพไม่คิดว่ามีใคร สามารถผ่านดงต้นท้อได้ก็จะไม่สงสัยพวกคนที่อยู่ที่เชิงเขา

นอกจากต้องครุ่นคิดเรื่องช่วยเงินผีผีออกจากศาลามืดที่มี การป้องกันแน่นหนาแล้ว สิ่งที่ทำให้มันรู้สึกกังวลอย่างแท้จริงคือ สายตาเย็นชาจากยอดเขาในคืนนั้น

ดอกท้อของเถาซานไม่เคยพลิกกลับอีกนับแต่จอมปราณบุญกษัตริย์เขากษัตริย์นั้น
แต่แล้ววันนี้ทั่วทั้งเขาเถาซานบานสะพรั่งไปด้วยมวลบุปผา
นี่ก็คือสิ่งที่เรียกว่าปาฏิหาริย์ของเอ๋าทิเียน
ยามที่เอ๋าทิเียนอำนวยพร อาศรมเทพจะจัดเทศกาลบูชาแสงสว่าง
สาธุศิษย์นิกายเต๋าทั่วโลกมารวมตัวกัน
ไม่วันแม่แต่ตัวแทนจากนิกายพุทธ และชนที่ถอนจากดินแดนแห่งทุ่งหญ้า
แน่นอนว่าสถานศึกษาย่อมไม่มาร่วมในพิธีศักดิ์สิทธิ์ของอาศรมเทพ
แต่ในความเป็นจริงทุกคนต่างรู้ว่าสถานศึกษามีอาจไม่มา
เพราะเครื่องบูชาที่จะส่งถวายแก่เอ๋าทิเียนในพิธีครั้งนี้คือคนคนหนึ่ง
คนผู้ซึ่งสายเลือดในกายบรสิสุทริไปด้วยความเป็นเต๋า
คนที่ได้ชื่อว่าเป็นอัจฉริยะ เข้าสู่ด่านรัฐะตาด้วยอายุที่น้อยที่สุด
ไม่มีเครื่องบูชาใดจะเหมาะสมไปกว่ามันผู้นี้อีกแล้ว!

นิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-2563-5

9 786160 625635

ราคา 229 บาท